

AGÈNCIA KRONOS L'ORIGEN

Jacobo
Feijóo
Martín
Rodríguez

AGÈNCIA KRONOS

Una escorta militar armada acompanya un senyor vestit elegantment amb levita i un mocador lligat al coll.

El gentilhome porta unes ulleres menudes de vidres rodons i té l'aspecte d'acadèmic. Unes quantes passes darrere seu, un criat tragina una petita arca de cedre.

Amb pas decidit, s'obren camí entre els cortesans del Palau Reial, tot travessant la llarga catifa central, i finalment s'aturen davant la reina.

Fan una reverència a Sa Majestat i tot seguit es produeixen uns instants de silenci tens.

–On va ser? –pregunta en un to sec i sense més preàmbuls un individu amb uniforme de general que deu acompanyar la reina. Du un bigoti espès unit a les patilles, tirant a blanc, i li creua el pit una banda ampla. El tall d'un sabre li ha deixat una cicatriu a la galta.

–A Andalusia –contesta l'home de les petites ulleres rodones–. El vam trobar en una de les excavacions que dirigeixo, al soterrani d'un convent. És una troballa arqueològica única.

–Ho saben els carlins? Els revolucionaris? –interromp amb contundència un assessor de la reina, vestit de clergue. El seu hàbit és de color morat i un barret ample li cobreix el cap. Tot i que procura dissimular, se li noten els nervis.

–Els nostres espies diuen que encara no –li respon un altre assessor fosc, amb aspecte de funcionari.

La reina, del tot en silenci, fa un gest discret però autoritari, i els convidats fan un pas al costat i deixen el criat al seu davant. L'home fa un cop de cap a mode de reverència i obre l'arca de cedre sense perdre ni un segon.

Té les mans recobertes amb uns guants de cautxú gruixuts. Les fica a l'arca i, amb compte, en treu una caixa metàl·lica feta amb filferro i peces de diversos metalls. Sembla embolicada en rajos blavosos que guspiregen. L'exhibeix davant de Sa Majestat. A la cara del general, el funcionari i el clergue apareix un posat de gran sorpresa.

–Què més sabem? –pregunta la reina, categòrica.

–Poca cosa, Majestat. Tot just estem començant a fer servir l'electricitat gràcies als descobriments de Morse, Gauss i Weber. Però aquest aparell... estava amagat en un tabic fals enmig d'unes ruïnes antigues!

Els assessors de la reina es miren els uns als altres, incòmodes i estupefactes.

–I això què fa? –pregunta la reina en el to lacònic dels qui estan acostumats a donar ordres.

–Tampoc ho sabem, encara –respon l'arqueòleg–. Només hem descobert que qualsevol cosa que hi posem desapareix com per art de màgia. I torna a aparèixer al cap d'una setmana!

–El diable és per tot arreu –murmura el clergue, senyant-se.

Els dirigents murmuren entre ells i després xiuxiuegen alguna cosa discretament a l'orella de la reina. Ella assenteix, mira fixament l'arqueòleg i diu:

–Don Pedro, hem d'estudiar el poder d'aquest artefacte que sembla que es burli del temps. Crearem una comissió específica que se n'encarregui. N'hi direm Kronos, que, com vostè sap, era el déu del temps a l'antiga Grècia. Per ara, és millor que a vostè el retinguem, per la seva seguretat. No se sap mai què

li podria passar. El regne té molts enemics disposats a tot, i la seva vida podria córrer perill seriosament.

Els soldats agafen suaument l'arqueòleg pel braç i el conviden, estirant-lo, que els acompanyi fins a la sortida del Palau Reial.

–Majestat! –protesta don Pedro mentre se l'emporten–, no puc abandonar les meves excavacions! Sospito que encara hi ha més coses per descobrir!

Les seves paraules es perden enfosquides pels cossos de la guàrdia, que, ara sense dissimular, se l'emporten detingut bo i retorçant-li el braç.

–Aquest artefacte pot ser molt poderós –intervé el general, procurant no alçar la veu i mirant d'esquitllada la caixa metèl·lica que encara reposa a les mans del criat. Els seus ulls reflecteixen el foc de qui desitja el poder.

–Certament –afegeix el funcionari, amb una brillantor cobdiciosa a les pupil·les–. Ens interessa a tots. Molts pagarien enormes quantitats de diners per tenir-lo.

–L'hauríem de destruir! –protesta el clergue entre dents–. És cosa del diable!

Els dirigents, desconfiant els uns dels altres, intercanvien mirades. Sa Majestat la reina gruny internament. Hi ha alguna cosa que no li fa cap gràcia, de tot aquest assumpte...

